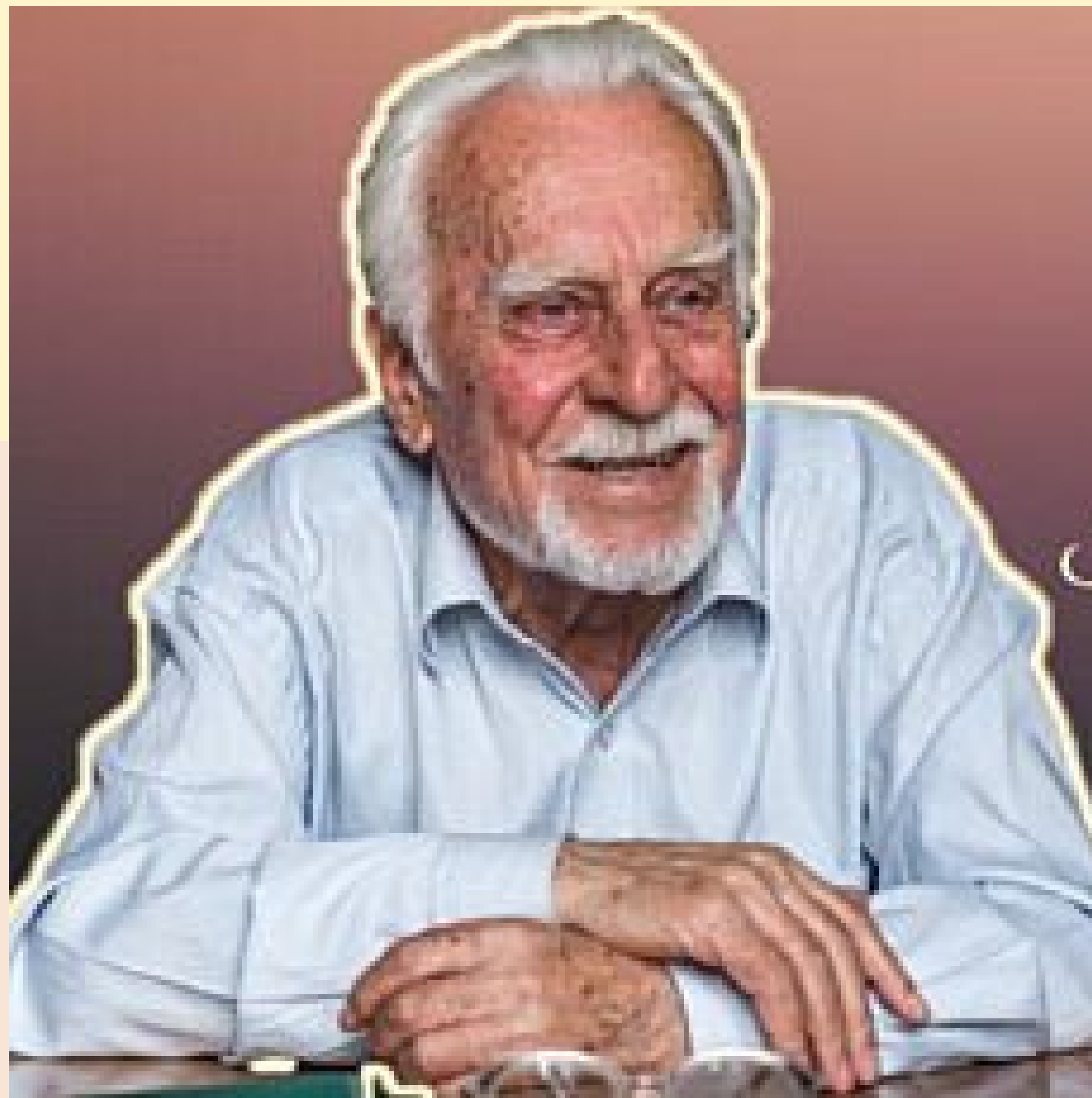

А в серці тільки ти, моя прекрасна, рідна Україно!

*95 років від дня народження українського
письменника Романа Іваничука
(1929-2016)*

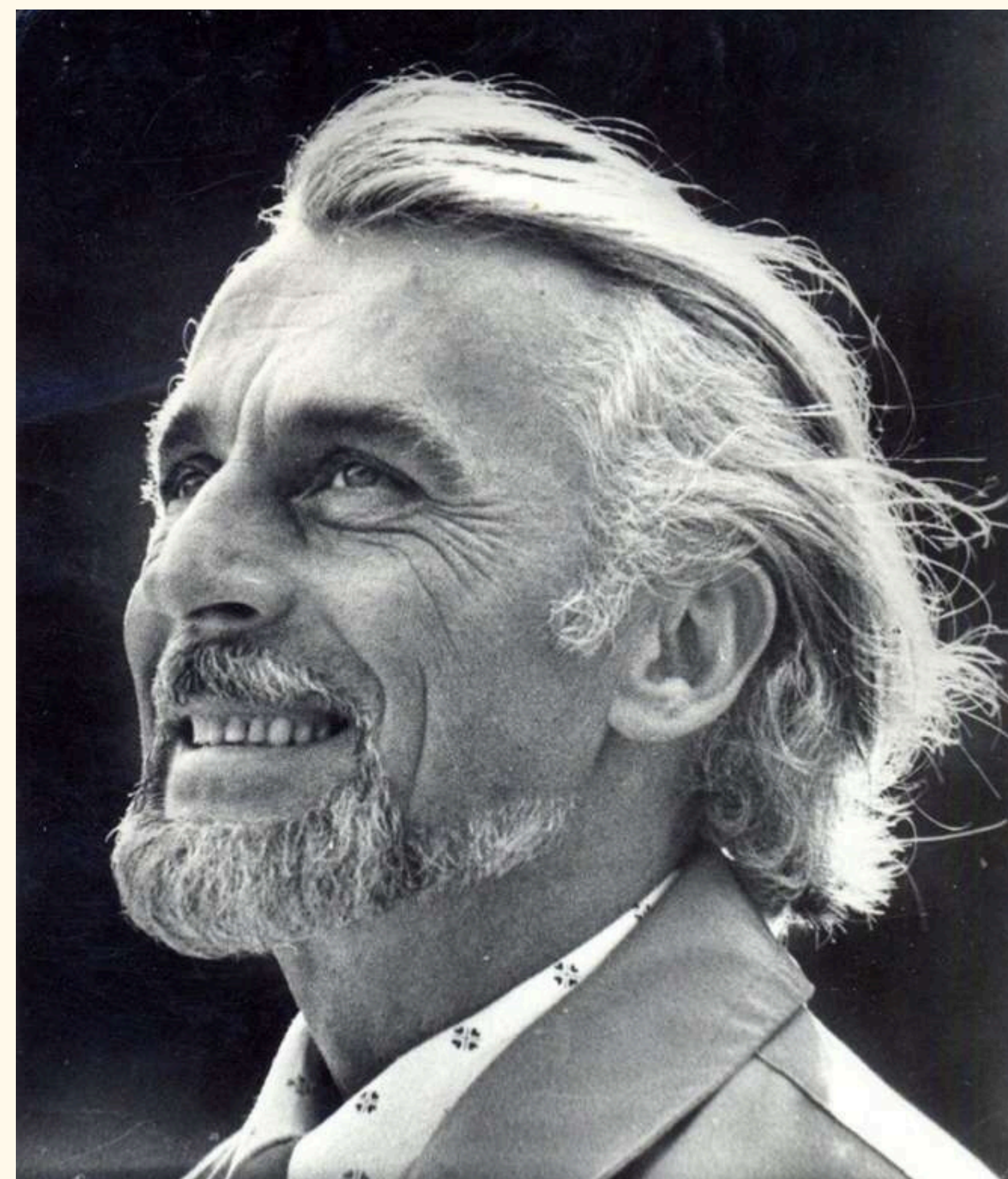
***«Про багатьох письменників справедливо
говорять як про таких, що не встигли
реалізувати себе. Про мене ніколи так не
скажуть, бо все, що я мав написати –
написав» Р. Іваничук***

Роман Іваничук, безсумнівно, один із тих, кого варто читати і ким варто пишатися.

27 травня історичному романісту, громадському діячу, одному з організаторів Товариства української мови імені Тараса Шевченка та Народного руху України виповнилося б 95 років. Аби вшанувати пам'ять визначної постаті пропонуємо згадати, яким був та про що писав класик сучасної української літератури.

«Написання історичного роману – велика робота. Коли історичний романіст усе вигадує, то він або фальшивий, або його просто не читають. Читач любить фактаж», – так говорив письменник Роман Іваничук, внесок якого в українську літературу важко переоцінити.

Упродовж майже пів століття творчої діяльності Романа Іваничука вийшло близько шістдесят книг, читаючи які можна мандрувати часом і простором, відкривати для себе незвідані сторінки української історії. Якщо говорити суто про історичні романи, то таких в доробку письменника двадцять. Багато з них перекладені, зокрема, французькою, російською та іншими мовами.

Історичний роман – це художня ілюстрація історичних подій. Якщо об'єднати їх усі в один – отримаємо книгу, яку можна назвати «Художня історія України».

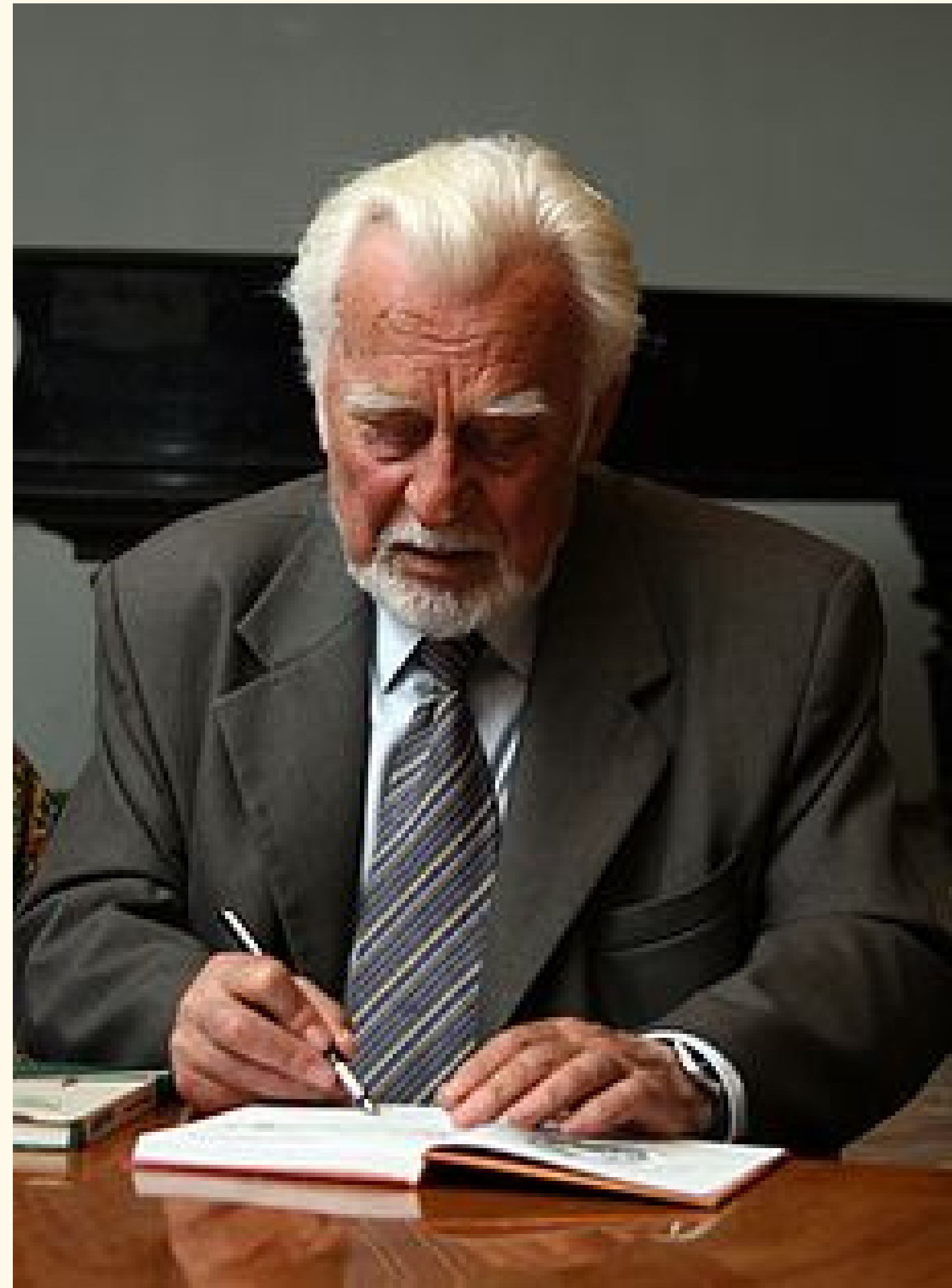

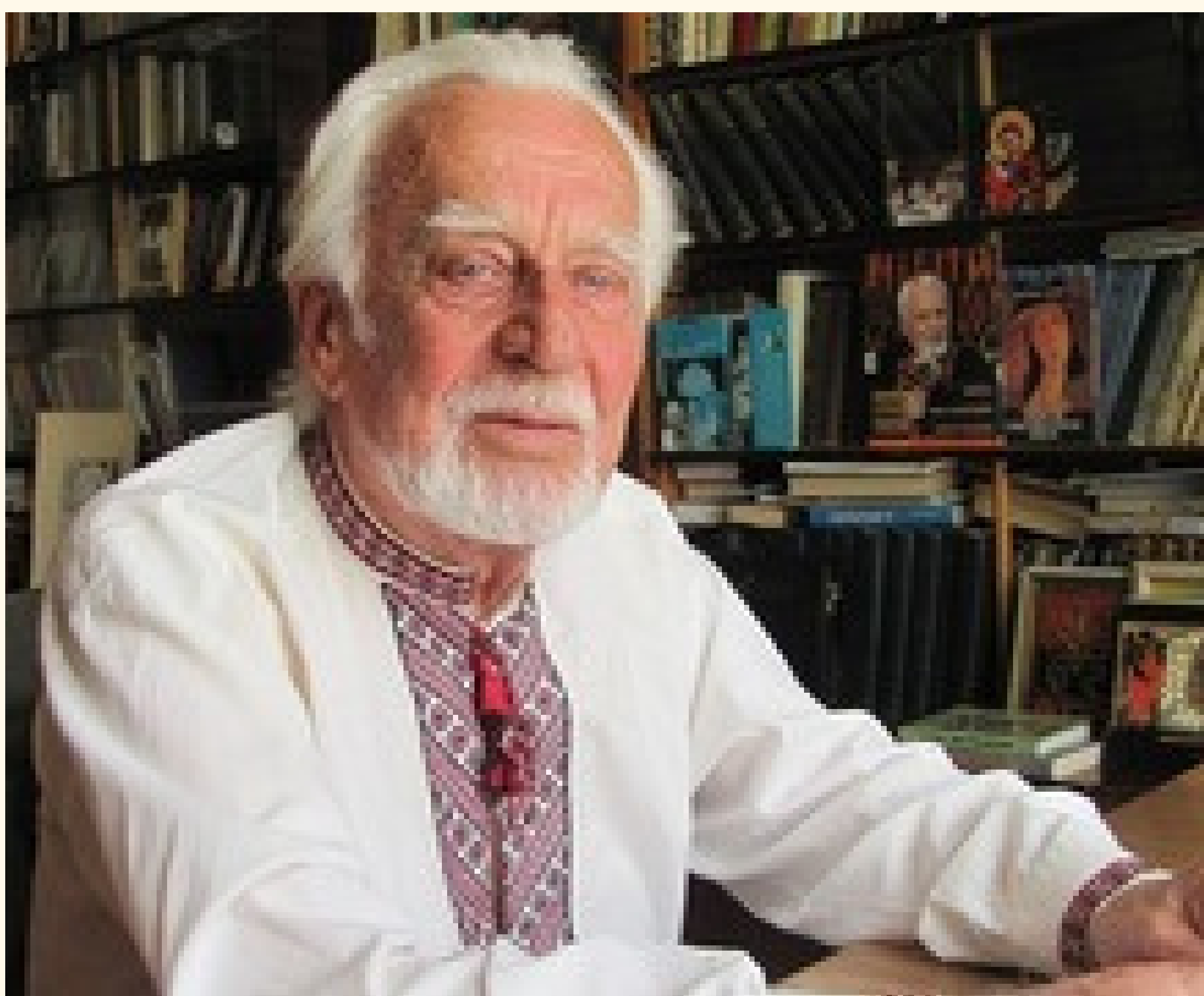
Іваничук писав про різні періоди і різних постатей нашого минулого. Для тих, кому цікава козацька доба, прочитайте «Орду», «Журавлиний крик», «Мальви», «Через перевал». Щоб більше довідатися про українських діячів культури, відкрийте романи «Вода з каменю», «Саксаул у пісках», «Четвертий вимір», «Шрами на скалі», «Бо війна - війною». Про діяльність УПА – «Вогненні стовпи».

Проза Іваничука завжди багата на події з декількома пов'язаними між собою сюжетними лініями, які часто не обмежені часовими рамками і тягнуться в далеке минуле чи майбутнє.

Роман Іваничук народився і виріс на Івано-Франківщині, проте більшість свого життя мешкав у Львові. Це місто часто згадується у його творах. Тут він був виключений з університету за «антирадянську діяльність» у далекому 1949 році. Тут опубліковано його першу новелу «Доктор Бровко» у студентському альманасі Львівського університету у 1954 р., а згодом - і першу збірку новел «Прут несе кригу» у 1958 р.

Деякі з його книг забороняла радянська влада, адже все свідоме життя Іваничук перебував на передовій боротьби за українську культуру.

«Було б фальшиво стверджувати нині, що ми тільки те й робили, що боролись і страждали. Ми були життєлюбамі і брали в долі те, що вдавалося взяти: ми дружили і закохувалися, ніколи не скиглили, нашими супутниками були сміх, жарти, самоіронія, сарказм і оптимізм. Кожен з нас, зрештою, вірив, що на міських ратушах і на бані Верховної Ради України доконче будуть колись майоріти наші національні прапори, – без

цієї віри я не написав би й рядка. Та хто міг сподіватися, що це станеться за нашого життя!» (Р. Іваничук)

Він пішов з життя 17 вересня 2016 року, у Львові, де писав і жив. Для нащадків Роман Іваничук залишив великий літературний спадок не лише про себе як письменника, але і про історії минулого, записані на сторінках його книг. Він той, хто у своїй творчості зберігає частинку історичної пам'яті.

Всіх бажаючих ознайомитися з творчістю геніального письменника Романа Іваничука запрошуємо до абонементу художньої літератури (ауд. 514, II пов.) на книжково-тематичну виставку-портрет **«А в серці тільки ти, моя прекрасна, рідна Україно!»**.

Відвідавши виставку, ви зможете здійснити захоплюючу подорож до стародавнього Львова, пройти дорогами Франка, зануритись в історію славної Запорозької Січі.

Наукова бібліотека НУ «Запорізька політехніка» запрошує до читання!

ДОВІДКА: Роман Іваничук народився 27 травня 1929 в селі Трач (тепер Косівського району Івано-Франківської області України, тоді – територія Польщі). Його батько працював учителем, тож вдома у них була велика бібліотека. Навчався з 1942 року у Коломийській гімназії, яку вже закінчив як середню школу за радянської влади у 1947 році.

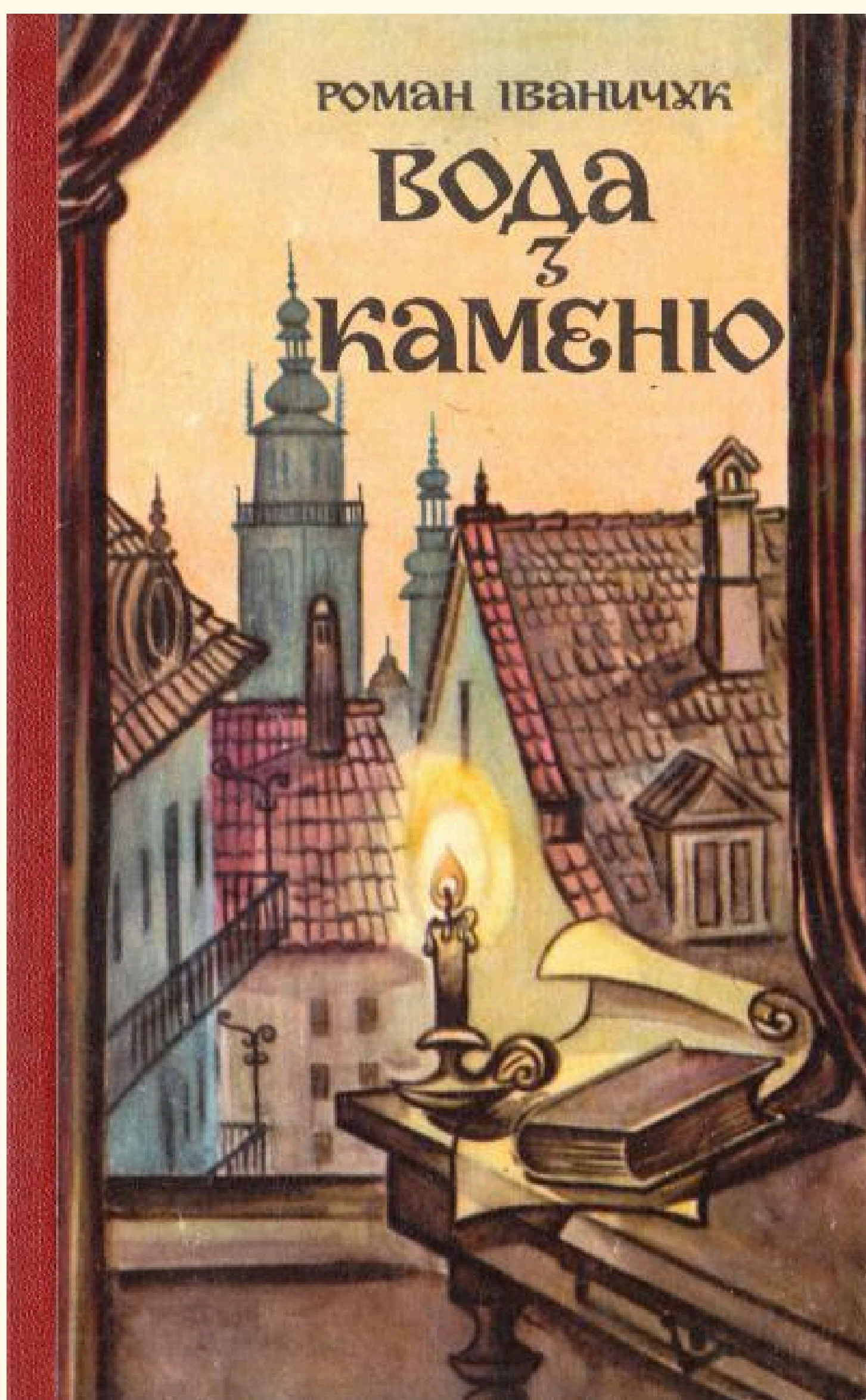
Роман Іваничук написав понад 20 історичних романів, численні збірки новел, десятки повістей.

У червні 1988 року погодився очолити львівську філію Товариства рідної мови. Навесні 1990 року був обраний народним депутатом УРСР, брав участь у підготовці і проголошенні Декларації про державний суверенітет України 16 липня 1990 року і Акту про незалежність України 24 серпня 1991 року.

Помер Роман Іваничук 17 вересня 2016 року у Львові, де й похований на Личаківському цвинтарі.

НАГОРОДИ ТА ПРЕМІЇ: звання Герой України з врученням ордена Держави (16 січня 2009); орден «За заслуги» II ст. (29 вересня 2006); орден «За заслуги» III ст. (8 грудня 1998); заслужений працівник культури України (3 грудня 1993); відзнака Президента України – ювілейна медаль «20 років незалежності України» (19 серпня 2011); державна премія УРСР ім. Т. Г. Шевченка (1985); орден Трудового Червоного Прапора; лауреат літературної премії ім. А. Головка (1979); лауреат премії імені І. Мазепи (1999). Його творчість також відзначена літературною премією Міжнародної фундації Омеляна і Тетяни Антоновичів. Критики стверджують, що ця премія є українською Нобелівською нагородою.

**Кого зацікавили книги Романа Іваничука,
запрошуємо до прочитання!**

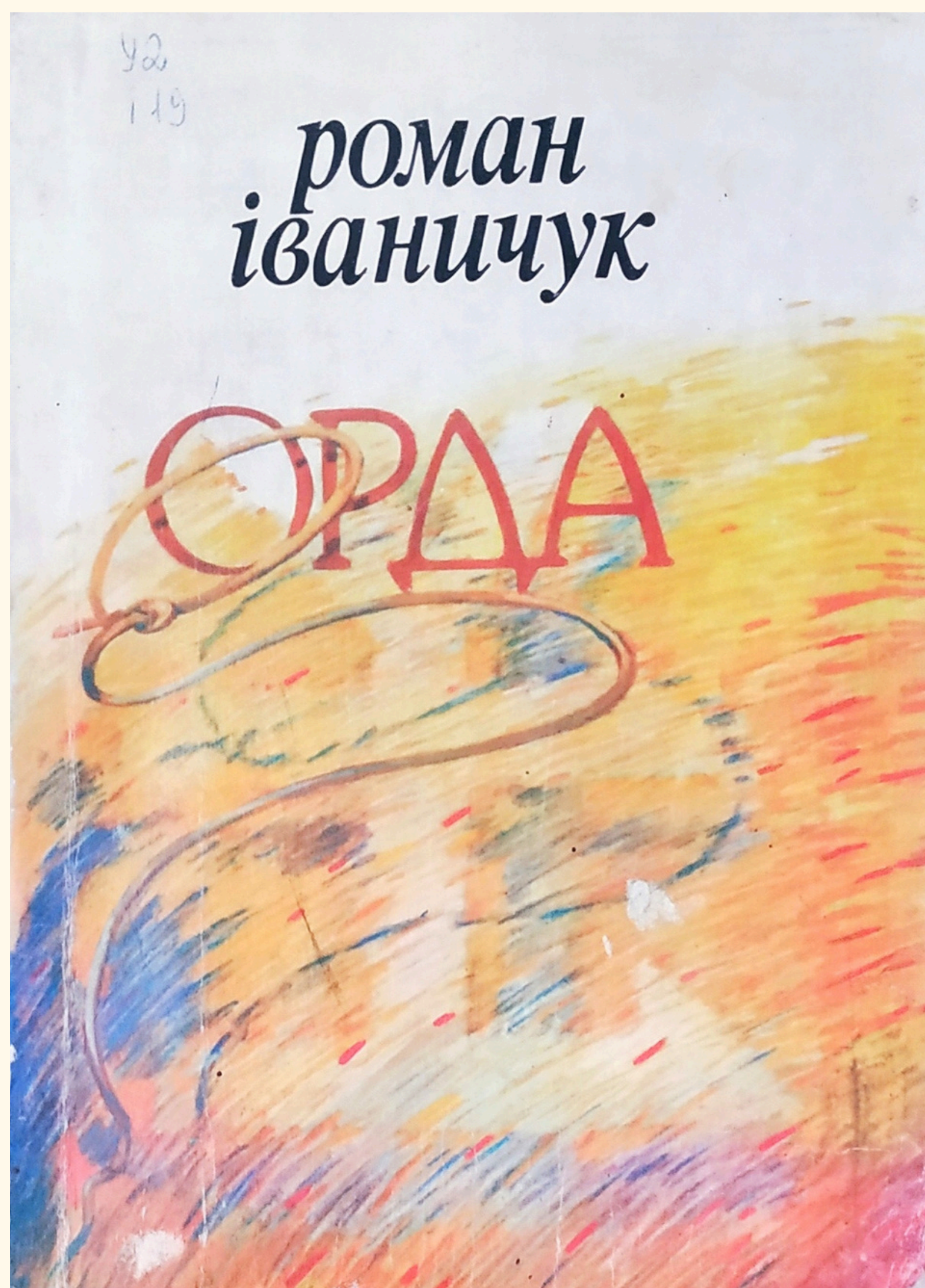
Абонемент художньої літератури
(ауд.514)

— Що з вами, Маркіяне? —
спитав сторожко.
— Ви дали мені
Котляревського...
«Енеїду»...
— Дав. Треба вам почати з
нього. Він — початок.
— Я чув про нього і радий,
що можу... Але... Але ця
книжка з дедикацією
самого автора! Як це може
бути? — Я старий,
Маркіяне. У мене було
всього вдосталь — і
Котляревського знав.

(уривок, “Вода з каменю”)

Роман **«Вода з каменю»** (написаний 1978—1981)
присвячений Маркіяну Шашкевичу (1811 — 1843) —
українському поетові та громадському діячеві,
засновникові нової української літератури у Західній
Україні. Автор розповідає, як Шашкевич захищав
право на існування української мови, боровся проти
введення польського алфавіту в Галичині, робив все,
щоб зберегти рідну мову та культуру.

Абонемент художньої літератури
(ауд.514)

**«О, нема страшнішої
потвори, ніж донощик!
Язик його гадючий: в
ньому захована отрута,
яку він вичавлює за
гроші. Золото ж
запановує над совістю,
через нього вороги
стають жорстокі, а друзі
віроломні, через них
зрада і підлість
підглядають людину на
кожному кроці...»**

(уривок, роман “Орда”)

Роман «Орда» (1992) — це книга-сповідь, книга-одкровення, книга-пошук. Чернець Єпіфаній переживає важку особисту психологічну драму: він став німим свідком знищення царем Петром I славної козацької столиці — Батурина. На його очах живцем спалювали людей, катували дітей, знищували храм... а він навіть не кинувся нікого рятувати, залякнувши на місці поряд зі зрадниками та ворогами. Бажання розкаяння та спокути цього гріха супроводжує Єпіфанія протягом усього його життя.

Абонемент художньої літератури
(ауд. 514)

“Ми стоїмо тепер, браття, між двома проваллями, готовими нас пожерти, коли не виберемо шляху для себе надійного, щоб їх обменути. Воюючи між собою монархи, що зблизили театр війни до кордонів наших, до того розлючені один на одного, що підвладні їм народи терплять уже і ще перетерплять безодню лиха незмірного, а ми між ними є точка або ціль всього нещастя”

(уривок, “Журавлиний крик”)

Роман «Журавлиний крик» (написаний 1968, друкований 1988) - присвячений подіям, що відбувалися у переломні часи української історії. Остаточна ліквідація гетьманства, знищення Запорізької Січі, спроба гайдамаків під проводом Івана Гонти і Максима Залізняка відродити втрачену українську державність, утвердження Катерини II на престолі Московської імперії, розгром повстання Пугачова... На цьому історичному тлі діє головний герой роману – філософ Павло Любимський.

Абонемент художньої літератури
(ауд. 514)

“Я знаю: не всі мені повірять у те, що зараз скажу, та й справді воно може видатися надто вже фантастичним. А було так.”

“Невже людство - найдосконаліший вінець природи - не може знайти в собі іншої сили, крім грубості, жорстокості, убивств і воєн, щоб дійти до злагоди, порозуміння, справедливості? Для чого тоді розум, який створив письмо, пісню, куншт, логіку, мислення, коли людина й далі мусить вдаватися у своїй боротьбі до найнижчих засобів, якими послуговуються й тварини?”

(“Манускрипт з вулиці Руської”, уривки)

У романі **«Манускрипт з вулиці Руської»** (1979) автор воскрешає перед читачем середньовічний Львів, місто часів перших братських шкіл, в яких зароджувалися ідеї визвольної війни майбутньої Хмельниччини. За цей роман Р. Іваничук отримав премію ім. А. Головка.

Абонемент художньої літератури
(ауд. 514)

«Війна — не тільки фронт, а повсюдне людське життя у всіх проявах: фронт і тил, героїзм і маркірантство, рев гармат і пісня, любов і ненависть, — тож несправедливо протиставляти фронтовиків тиловикам, загиблих — новонародженим, наїдених — голодним, скалічених — уцілілим; війна — це круговерть, хаос, у якому кожної миті можна перейти з одного становища в інше: ніхто не може гарантувати для себе цілковитої безпеки. То чи треба звинувачувати того, який скористався нагодою побути хвилину в затишку? І чи можна осуджувати тих, які, опинившись у пеклі, мріють вирватися з нього? Усе на світі стало нестійким, і врятувати людину від морального краху може тільки одна категорія — фаталізм».

(уривок, “Бо війна - війною...”)

Роман **«Бо війна — війною...»** (1991) — це розповідь про складний життєвий шлях галичанина, якому довелося пройти через Першу світову війну, еміграцію, повернення на Україну і репресії 1930-х років.